

E_LŐSZÓ

Az emberiség történetében kevés olyan fogalom létezik, amely olyan mélyen és sokrétűen áthatná gondolkodásunkat, mint a mennyország. Nem csupán egy távoli ígéret, hanem egy belső hívás, egy kérdés, amely minden korban újra és újra felmerül: vajon mi vár ránk a létezés végén, vagy talán éppen annak kiteljesedésekor?

Ebben a kötetben különböző szerzők járják körbe a mennyország misztériumát, mind saját tapasztalataik, hitéletük és filozófiai látásmódjuk alapján. Egyesek a történelmi és vallási hagyományok fényében kutatják, mások belső megérzések és spirituális élmények nyomán alkotnak képet róla. Mennyország lehet egy hely, egy állapot, egy visszatérés a teljességhez egy olyan igazság, amelyet talán csak akkor értünk meg igazán, amikor már túl vagyunk az emberi értelem határán.

Vajon létezésünk egy folyamatos út, amely múltunk tanításait hordozza, és jövőnk ígéreteivel fonódik össze? Vagy a mennyország nem más, mint a tudat egy új formája, amely minden földi korlátot maga mögött hagy?

A könyv szerzői mind saját perspektívájukat hozzák elénk, hogy segítsenek közelebb kerülni ehhez a végtelen és rejtélyes témához. Minden egyes oldal egy gondolat, egy tapasztalat, egy álom mindaz, amit az ember a mennyországról elképzelhet. Talán végül arra a felismerésre jutunk, hogy nem is keresnünk kell ezt a helyet vagy állapotot, hanem fokozatosan megérteni azt az igazságot, amelyet a lélek mindig is tudott: hogy minden létező, minden gondolat, minden érzés visszavezet egy örök forráshoz.

És ha így van, akkor talán a mennyország nem egy távoli világ, hanem az a történet, amelyet mindannyian írunk örök létezésünk legmélyebb és legigazabb lenyomata.

MENNYORSZÁG

Veled és velem, de mindenkivel megtörténhet, hogy elgondolkodik a létezésen. Minden elmélkedés, amelyet önmagunkban hordozunk, ugyanazon az úton jár, az értelem és a gondolat ösvényén, amely talán nem is teljesen érthető számunkra a fejlődésünk során. Istenhívóként megtapasztaltam angyali jelenlétet és annak mély, mindent átható érzését, mégsem merném kijelenteni, hogy pontosan tudom, mi vár ránk a mennyországban. Hitem abban gyökerezik, hogy egyetlen Isten gyermekei vagyunk mindannyian, és egész életemben ennek tanításait, az igazságokat és a létezés értelmét keresem.

Létezünk Istenünk rendjében, és létezésünkben ott rejlik egy időszak, amelyet nem őriz az emlékezet.

Csak a hit vezérel, a belső sugallatok és a mesék, amelyek történelmünk szövetébe fonódtak, de vajon mennyire igazak azok,

amelyeket mindig a győztesek írnak? Az elménk lassan kiteljesedik a tapasztalataink által, és ahogy megöregszünk, egyre közelebb kerülünk ahhoz az időszakhoz, amely a születésünk előtt volt. Visszatérünk, de már nem úgy, ahogyan egykor voltunk, hanem mint egy történet részévé válva, amelyet egyszer elbeszéltek, majd elfeledtek, és amely végül a mennyországba vezet.

Talán maga a mennyország nem pusztán egy hely, hanem egy örök történet, amely minden lélekben tovább él. Egy szó, amelyben a létezés végtelensége megtestesül, és amely milliárdszor milliárd lélekben visszhangzik, az örökségünk egyetlen névben: ISTEN.

Ahogy a hit és a jövő összefonódik, úgy válik a létezésünk egy végtelen utazássá, amely nem ér véget azzal, hogy eltűnünk a földi síkról.

A hit nem pusztán a jelen érzése, hanem egy áramló erő, amely összeköt minket a múlttal és a jövővel és azokkal, akik előttünk jártak, és azokkal, akik még el sem érkeztek.

Ha az ember megtalálja az igazságát a hitében, akkor nem csupán önmaga számára nyílik meg a világ, hanem egy mélyebb rendben is elhelyezkedik. Talán a mennyország sem egy távoli hely, hanem egy állapot, amelybe visszatérünk, amikor a lélek kiteljesedik, és minden földi tapasztalatunk tisztává válik. Az érzések, amelyeket itt átéltünk, tovább rezdülnek a létezésben, nem pusztán emlékként, hanem élő örökségként, mint egy örökké tartó imádság, amely sosem szűnik meg.

Amikor elérkezik az idő, hogy már nem vagyunk itt ebben a formában, a világ mégis tovább hordozza a gondolatainkat. Nem pusztán a könyvekben, nem csak az elmondott szavakban, hanem azokban az emberekben, akik folytatják azt az eszmét, amely egykor bennünk létezett. A hit nem múlik el, csak átalakul egy új kézben, egy új szívben, egy új elmében, amely ugyanarra az igazságra talál.

A jövő pedig mindig létezni fog, hiszen az igazság nem tűnik el, csak új formát ölt.

Talán az emberiség egyre közelebb kerül ahhoz, hogy megértse a világ igazi rendjét,

hogy felfogja a létezés lényegét, és a földi élet nem lesz többé csupán keresés, hanem egy tudatos, beteljesült létezés. Az angyalok jelenléte sem marad pusztán sugallat, hanem bizonyossággá válik, amelyet minden lélek érez.

Amikor már nem vagyok, az elméletből valóság lesz, a gondolatokból örökség, és a hitből tiszta igazság. Az út, amelyet járunk, nem ér véget, hanem folytatódik, majd minden egyes lélek, amely keres, végül rátalál nem csupán a mennyországra, hanem arra, amit mindig is keresett: Istenre.

A mennyország lehetőségként él minden létezőben, nem csupán mint egy hely, hanem mint egy állapot, egy visszatérés, egy kiteljesedés. Nem biztos, hogy megfogható valóságként kell rá tekintenünk és talán sokkal inkább egy folyamatként, amelyben a lélek útja nem ér véget, hanem beteljesedik.

A múlt visszhangjai ott élnek minden elbeszélt történetben, minden legendában és minden emlékképként megőrzött érzésben. Lehet, hogy a létezésünk egy olyan ösvény, amely mindig előre vezet, mégis minden

lépése visszacsatolás a régmúltba, egy olyan időbe, amelyet már nem tudunk teljes bizonyossággal felidézni, csak érezzük, hogy volt. Az ember nem pusztán egy életet él, hanem része egy nagyobb folyamatnak, egy áramlásnak, amely a lélek tapasztalatain keresztül alakítja őt, majd továbbviszi egy újabb állapotba.

A jelen mindig az egyik legizgalmasabb pont ezen az úton, hiszen itt találkozik a múlt tanítása és a jövő lehetősége. Az emlékeink nem csupán rólunk szólnak, hanem arról is, hogy az emberi lélek mit őriz meg az idők folyamán. A létezésünk mindig egy nagyobb egészhez kapcsolódik, amelyben a megértés és az elfogadás kulcsfontosságú. Talán a mennyország nem valami, amit keresni kell, hanem valami, amelyhez folyamatosan közeledünk minden megtapasztalt igazság és minden megértett érzés által.

A jövő nem csupán egy lineárisan haladó idő, hanem egy olyan szint, amelyet az ember elérhet. Ahogyan az elme fejlődik és a lélek tapasztalatokat gyűjt, egyre közelebb kerül ahhoz az állapothoz, amelyben már nincs keresés csak megértés. Talán ekkor válik egy

történet teljessé, ekkor kerülünk közel ahhoz a helyhez vagy állapothoz, amelyet mennyországnak hívhatunk. Ha a létezés egy örök áramlás, akkor minden, amit ma nem értünk, holnap tisztává válhat. Minden elfeledett időszak, amely ma csak halvány emlék, egykor újra a tudás része lehet.

Az igazság sosem vész el, csak egyre tisztábban formálódik. A múlt tanítása, a jelen tapasztalása és a jövő ígérete egyetlen folyamat, amely nem ér véget a földi élettel, hanem tovább halad, hogy egyszer megértsük, mi is volt valójában az a teljesség, amelyet mindig kerestünk. Hitünkkel és benne Istennel.

GORAN EPISCOPUS

ÍGY LÁTOM

Ahogy olvasom soraidat, elgondolkozom rajtuk, és azon is, hogy számomra mit jelent a Mennysország. Mivel én nem vagyok hívő, legalábbis katolikus hit szerint, egy kicsit máshogy látok dolgokat, de arra a következtetésre jutottam, hogy az én meglátásaim közelítenek a tiédhez valamilyen szinten. Az ember alapjában véve fél az elmúlástól, és kérdések vetődnek fel bennünk, hogy megszületünk a nagy semmiből, de mi az a nagy semmi? Utána meg elmúlunk, mintha sosem születtünk volna, és ennyit érne az élet? Erről szólt? A gondolatok cikáznak a fejünkben, és elkezdünk kutatni, régi írások, balladák, emlékfoszlányok után. Vajon meddig lehet visszavezetni a történetünket?

Valójában honnan jöttünk és merre tartunk? Volt egy időszak, amikor nagyon magam alá kerültem lelkileg.

Kerestem az utam, akkor jött szembe velem az Univerzum egyetemes törvénye. Ott álltam, és nem tudtam, mit is jelent ez az egész, de valami erőteljes vonzást éreztem, hogy utánajárjak. Rengeteg hasonlóság van odakint az ember, mint egy mini univerzum, és a nagy megfoghatatlan között.

Most eszembe jutott egy dal: Zorántól a „Kell ott fent egy ország mely bárkit átölel”, s ez az ország lehet a Mennyeek kapuja, vagy akár egy másik dimenzió, amit a szem nem érzékel, de valahol érezzük, hogy ott van, hiszen ebben a hatalmas Kozmoszban nem lehetünk csak mi, a porszem porszemek. Rengeteg mese kering, hogy az ősök szellemei vigyáznak ránk. Rengeteg kultúrát végigpörgettem, hiszen évekbe telne részleteiben belemenni. S ahogy nézem akár Egyiptomot, akár Balit vagy az Észak amerikai indián kultúrákat, ahol a „Nagy szellem” figyel földjeire, ott is az ősök néznek valahol vissza ránk. Megannyi kultúra, megannyi vallás, s bár máshogy fogalmazznak, mégis valahol a lényeg mindenben benne van.

Visszatérve az én Univerzumomhoz elgondolkozom, hogy valakinek én vagyok a mindenség vagy éppen te. A vérlemezkék benne keringenek az ereidben, a szíve a központ, mint bolygónknak a Nap. Bonyolult egyenletek vagyunk ebben a világban, és nem tudhatjuk, hogy a nagy végtelenben mi hol is helyezkedünk el. Nem beszéltem még a látható és láthatatlan dolgokról, mert azt mondják, amit nem lát a szem az nem létezik?!

A mikroorganizmusokat sem látjuk, amik a Földön, a tengerekben, óceánok mélyén vannak, vagy akár az emberi testben, s mégis ott vannak.

Önmagunk keresése és elvesztése:

Az én hitemben központi paradoxon, hogy miközben önmagunkat keressük, az én elengedésével a legmélyebb felismerésekhez jutunk. Az ego lebontása és az önazonosság feloldása révén találunk rá egy mélyebb, univerzálisabb énünkre, amely túlmutat az egyéni létünkön. S hogy mi ebben a paradoxon? az „én” megtalálása az „én” elvesztésével kezdődik.

Amikor nagy erőfeszítéseket teszünk valami felé, az szembemegy a természetes áramlással. A paradoxon ebben az, hogy az igazi haladás akkor történik, amikor már nem akarunk törekedni!

Az egyediség és az egység ellentéte, a spiritualitás vagy hitrendszer az ember egyediségét hangsúlyozza, de azt is tanítja, hogy egy nagyobb egység részei vagyunk. Ez azt jelenti, hogy egyszerre vagyunk különálló, mégis oszthatatlan részei a Mindenségnek. S hogy mi ebben a paradoxon? Egyediek vagyunk, mégis mindannyian ugyanannak az egésznek a részei.

Ha az időtlenséget nézem az időben, azaz pld mi vár ránk a halálon túl, akkor a tanítások szerint gyakran beszélünk az időtlenségről, arról az állapotról, amelyben megszűnik a múlt és jövő, és csak a jelen pillanata létezik. Viszont, ha belegondoltok, az időtlenség csak egy időbeli folyamat, amit tanulással, meditációval, belső munkával érhetünk el, de hol is az ellentét? Ott, hol az időtlenség csak az időn belül érhető el!

Nem beszéltem még a semmi és minden kapcsolatáról. A spirituális szemléletmód szerint a végső igazság, a „semmi” állapota üresség, forma nélküli létezés (Szellemek, lelkek, akár így is nézhetem), ugyanakkor ez az üresség magában foglal mindent! A Mindenség vagy maga az Univerzum tehát egyszerre üres és mellette teljességgel kitöltött „tér”. Az ellentmondás itt a semmi valójában minden!

Eljutottam Istenhez, Allahhoz, valakinek vagy nekem, vagy neked az Univerzumhoz. Képzeld el, hogy a spirituális gyakorlatok gyakran szigorú szabályokhoz kötöttek. Ezek a korlátok azonban éppen azt szolgálják, hogy felszabadítsanak minket a belső kötöttségeinkből. Tehát a szabadságot korlátokon keresztül érzük el. Nem fantasztikus ellentétek?

Összegzésül: létezésünk ellentmondásokra épül. Az élet mély igazsága nem mindig érthető meg pusztán logikai úton! Az ellentmondások azt tanítják, hogy túl kell lépniünk a dualisztikus gondolkodáson.

El kell fogadnunk, hogy a dolgok lehetnek egyszerre igazak, még ha látszólag ki is zárják egymást. Számomra a spirituális út azt jelenti, hogy nem minden kérdésre fogom tudni a választ, sokkal inkább arról békében legyünk azokkal a kérdésekkel is, amelyekre talán soha nem lesz végleges válasz.

Isten „személye” mindenkiben mást jelent. Mást ad, és máshogy jelenik meg. S az ő országa, az ő világa szintén máshogy él benned, mint bennem. Hogy hova kerülünk, amikor elszólít az ég, talány, de én hiszem, hogy van valami magasabb elrendeződés a világunkon túl, amit nem látunk a szemünkkel, de érezzük a szívünkkel. S azt is tudom, szeretteink is halhatatlanok, amíg emlékezünk rájuk. Bennünk élnek tovább, ők már lenyomatot hagytak bennünk, s mi azt továbbadjuk az utódoknak, és így a nemzedékünk fent marad. Addig biztosan, amíg emlékeznek ránk, amíg olvasnak minket.

Számomra a Mennyország nem azt jelenti, hogy angyalok a felhőn ülve várják a lélek

érkezését egy hatalmas, égis erő aranylépcsőn egy aranykapuval, melynek a közepén egy ősz alak ül, s nézi a nagykönyvet, hogy bebocsáttatást nyersz-e vagy sem.

Számomra a Mennyország egy olyan hely, ahol békére lelek, és megtalálom a lelki békémet. Azt nem tudom, hogy a szeretteim milyen formában vannak, lesznek jelen. Lehetnek egy lágy szellő érintésében, egy eső utáni szivárvány formájában az égbolton, madarak énekében, virágok illatában, nem tudom, s valószínű földi létemben nem is fogom igazán megtudni. Viszont hiszem, hogy itt vannak láthatatlanul, s figyelik minden lépésem. Én ebben hiszek.

OLÁH TIMI

LÉTEZIK-e MENNYORSZÁG?

Realista ember lévén mindig igyekeztem így is gondolkodni, így a fent említett kérdésről is! Hogy létezik-e, ezt döntse el mindenki maga, ahogy azt is, miben hiszel, hisztek, és miben nem. Szeretek beszélgetni hasonló témákról mint a spiritualitás, földönkívüliek, pokol, univerzum és sok minden másról, és persze arról is, hogy létezik-e Mennyország.

Érdekes és sok embert foglalkoztató téma (hacsak nem mindenkit foglalkoztat – remélem, így van), amiben számtalan vélemény és ellenvélemény van! Mindenkinek van, így nekem is, ami a szkepticizmus és a realitás mezsgyéjén húzódik, és csak néha lép át a hit és az optimizmus határán, amit szeretnék átlépni, hogy más szemszögből szemlélhessem, és hogy erősödjön a hitem!

Ez részben azért alakult ki bennem, mert szeretek tapasztalni, érezni, és mivel nem tapasztaltam és éreztem még ilyen „földön